

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **R. S.**, narozený „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 7, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-VL11-2018, ev. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 25. 1. 2019, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-VL11-2018, ev. č. „X“, kterým byla podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a proto žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně žalobce v žalobě navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek a žalovanému uložil náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v rozporu se zákonem nepřezkoumal jeho žádost o udělení azylu. Zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost se žalovaný zbavil povinnosti žádost věcně přezkoumat a žalobce připravil o možnost bránit se proti meritornímu rozhodnutí ve věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. Žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí rovněž porušil ust. § 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, nedostatečně zjistil stav věci a o žádosti žalobce rozhodl, aniž by ji meritorně projednal. Pokud by totiž žalovaný zjistil řádně stav věci, musel by rozhodnout o udělení azylu, případně o udělení doplňkové ochrany s ohledem na dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině. Žalobce žalovanému rovněž vytýká, že nedostatečně posoudil přípustnost jeho žádosti a nereflektoval na skutečnost, že žalobce uzavřel manželství s českou státní občankou, paní Irmou Mikovou a jejich společné soužití je možné pouze na území ČR s ohledem na skutečnost, že manželka žalobce se v ČR narodila a žije zde celý svůj život. Závěrem žalobce dodal, že jeho vycestování do domovského státu není možné, neboť mu hrozí vážná újma.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobce v ní neprokázal nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, při jehož vydání žalovaný postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný připomněl, že žalobce již v červnu 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Proti zamítavému rozhodnutí brojil následně žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v řízení vedeném pod sp. zn. 8 Az 36/2016, správní soud žalobcovu žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce v nově podané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl shodná tvrzení jako v žádosti původní, nově však uvedl, že dne 14. 12. 2018 uzavřel sňatek s českou státní občankou paní I. M. (rozenou H.), což doložil oddacím listem. V této souvislosti žalovaný podotkl, že uzavření manželství s českou státní občankou opravňuje žalobce k získání příslušného pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny, avšak v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003.
5. Ohledně aktuálních zpráv o situaci v zemi původu žalobce odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, v němž se k této otázce podrobně vyjadřoval (strana 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Ve vztahu k žalobní námitce žalobce stran obav žalobce z nástupu do armády odkázal žalovaný na vyhlášku č. 68/2019, platnou od 4. 3. 2019, podle níž byla Ukrajina vyhlášena za bezpečnou zemi, tj. oproti době, v níž bylo rozhodováno o původní žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany se situace na Ukrajině výrazně zlepšila.
6. Žalovaný závěrem zdůraznil, že žalobcem uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti či obav z případného návratu do země, tím méně pak důvodů dle ust. § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost ve smyslu zákona o azylu, žalovaný neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný shrnul, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť soud nedopatřením nevzal v potaz žádost právního zástupce žalobce o projednání věci v rámci ústního jednání, a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, třebaže byl o následcích výslovně poučen, takže soud vycházel z toho, že souhlas o vyřízení věci byl účastníky shodně konkludentně udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 6. 2016 byla žalobcem podána první žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z povolání k výkonu vojenské služby na Ukrajině. V předmětné žádosti mimo jiné uvedl, že se narodil na Ukrajině, posledním místem jeho pobytu byla vesnice Tajkury v provincii Rivenská oblast. Žalobce je pravoslavného křesťanského vyznání, bez politického přesvědčení, ukrajinské národnosti. Na Ukrajině žijí jeho dvě děti a manželka. Do České republiky přicestoval v roce 2007 na české vízum. Žalobcova první žádost o udělení mezinárodní ochrany byla správními orgány zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Zamítavé rozhodnutí správního orgánu napadl žalobce žalobou, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 8. 2017, č. j. 78 Az 36/2016-29 zamítnuta jako nedůvodná s ohledem na skutečnost, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, kdy pobýval na území České republiky nelegálně, neboť mu skončila platnost předchozího povolení k pobytu.
10. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 20. 9. 2018 podal žalobce v pořadí druhou žádost o udělení azylu, v níž uvedl stejné informace jako v žádosti původní, nově však konstatoval, že s manželkou, žijící na Ukrajině, je v rozvodovém řízení. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, v České republice má přítelkyni, občanku České republiky, s níž žije téměř dva roky ve společné domácnosti.
11. Vzhledem k námitkám žalobce se soud zejména zabýval otázkou, zda v dané věci došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
12. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto právního předpisu rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

13. Dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
14. Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a. Dle odst. 3 citovaného ustanovení podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
15. Dle ust. § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
16. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ust. § 11a a násl. zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
17. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: *„Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Z výše uvedeného tedy plyne, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, který je dostupný na www.nssoud.cz: „*se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.*“ Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení.
19. V daném případě žalobce v původní žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 6. 2016 mezi důvody pro její udělení uvedl nebezpečnou situaci z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a strach z nástupu do armády. Prakticky shodné důvody však uvedl i ve své druhé žádosti ze dne 20. 9. 2018. Rozdíl spočívá jen v tom, že ve druhé žádosti žalobce uvedl, že s manželkou žijící na Ukrajině je v rozvodovém řízení, nemá se kam vrátit a v České republice navázal partnerský vztah. Nově uvedené důvody však nelze považovat za azylově relevantní skutečnosti ve smyslu „podstatné změny“ poměrů.
20. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, tyto důvody přitom i výslovně citoval. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním azylových námitek žalovaný náležitě zabýval. Protože však žalovaný neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil pro nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje.
21. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, jestliže s ním nebyl proveden osobní pohovor, tak nelze s jeho argumentací souhlasit, neboť osobní pohovor se v případě opakovaných žádostí neprovádí. Není ani pravdou, že by žalovaný vycházel jen z informací uvedených žalobcem v jeho žádosti, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný přestřel zprávy o zemi původu, z nichž vycházel při učinění závěru ohledně toho, že žalobci v případě návratu na Ukrajinu pronásledování či nebezpečí vážné újmy nehrozí. Důvody aplikace ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaným na případ žalobce jsou s ohledem na povahu věci z rozhodnutí zcela seznatelné - žalobce neuvedl žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, a proto žalovanému nezbylo, než řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit, pro nepřipustnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
22. Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.
23. Dále by měl mít žalobce na paměti, že ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu dvou postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Jestliže nyní žalobce namítá, že nedostal dostatek prostoru pro to, aby se mohl k důvodům své žádosti dostatečně vyjádřit, není jeho námitka důvodná, neboť žalobci bylo umožněno poskytnout údaje ke své žádosti dle ust. § 10 zákona o azylu a současně byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce však žádné nové skutečnosti neuváděl a spokojil se jen s odkazem na řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování neměnnosti azylových důvodů.

24. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalovaný nedostatečně posoudil nepřipustnost žádosti, resp. že s přdestřenyými skutečnostmi nesprávně naložil. V předmětné věci bylo pro žalovaného určující vyhodnocení, zda žalobce tvrdí oproti své předchozí žádosti nové azylově významné skutečnosti. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech a že by žalovaný pochybil, pokud předmětnou druhou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a na případ žalobce neaplikoval ust. § 14a ust. popř. § 12 stejného zákona. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.
25. Nelze přisvědčit ani žalobcově námitce, že by situace na Ukrajině byla nedostatečně zmapovaná. Zprávy o zemi původu žalobce jsou součástí správního spisu, mapují celkovou situaci a její vývoj velmi podrobně. Informace o Ukrajině ze dne 14. září 2018 zpracovaná Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky se konkrétně bezpečností situaci věnuje v bodě 4, přičemž mapuje i bezpečnostní situaci v jednotlivých oblastech. K bezpečnostní situaci na Ukrajině se vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24: *„Ozbrojený konflikt na Ukrajině probíhá pouze ve východní části země (v Luhanské a Doněcké oblasti). Jedná se tedy o ozbrojený konflikt, při kterém nejsou zasaženy všechny části Ukrajiny. Nynější situace na Ukrajině proto nezpůsobuje, že by každý civilista byl vystaven z důvodu své pouhé přítomnosti na území Ukrajiny reálnému nebezpečí vážné újmy.“*
26. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt. K tomuto účelu měl žalobce využít zákon o pobytu cizinců na území České republiky, jak je opakovaně judikováno správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003 nebo rozsudek ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017-32, oba dostupné na www.nssoud.cz).
27. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
29. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.